

Skąd wziął się Macierzanek? Gdzie jego rodzina,
krewni? Kto mu dał tę leśną pracę?

Gdy go o to zapytać, uśmiecha się tylko i mruczy
pod nosem:

*– Chłodny wiatr – to mój brat,
moje siostry – siwe osty,
moi wujaszkwie – trzcina i sitowie,
moi przyjaciele – rumianki i chmiele...*

Albo odpowiada dziwną piosenką,
która składa się z samych pytań:

*– Kto mnie woła, kto mnie wzywa?
Kto te listki pisze do mnie
na topolach i na klonie,
na łopianach i pokrzywach?
Kto posrebrza liście szatwii?
Kto czujące serce dał mi?
Kto ucisza liści szelest?
Kto do snu układa trzmiele?
Kto otula kamień mchem?
Czy ja wiem?
Czy ja wiem?*

– Nad brzegiem urwiska
siedziały trzy psiska,
czekały, czekały,
szczyrzyły zębiska.
Na wierzchołku góry
siadły trzy kocury,
czekały, czekały,
ostrzyły pazury.

*Przyjdźcie, psiska, do schroniska,
tam się znajdzie kaszy miska,
wielka miska,
niech was głód nie ściska.*

– A co z kotami? – pyta Macierzanek, który umie
czytać w myślach Włóczypięty.

– No wiesz! Nie podsłuchuj! – dąsa się
Włóczypięta, ale zaczyna wymyślać dalej:

*– Dla każdego kotka
choć wędzona szprotka...*

*– Słoneczko już na zachodzie
przegląda się w bystrej wodzie.
Rybaku, wiosła złóż
i na brzeg wracaj już,
i na brzeg powracaj już...*

Macierzanek zatrzymuje się na skraju lasu, w ciemności, i słucha. Od tego śpiewania robi mu się milej, mniej smutno i czuje się znowu silniejszy i odważniejszy. A piosenki biegną jedna za drugą, jedne zamyślane, inne pogodne, potem roześmiane i skoczne.

Macierzanek wcale o tym nie wie, wcale nie czuje, że krok za krokiem zbliża się do ogniska. Jeszcze tylko parę metrów dzieli go od jasnego kręgu oświetlonego blaskiem płomieni. Jeszcze chwila i będzie mógł wyciągniętą ręką dotknąć tego chłopca z czarną czupryną, który siedzi najbliżej.